

του Φώτη Κόντογλου, Σήμερα νομίζεται καλός σέ όλα, όποιος είναι 'αδιάφορος, όποιος δέν νοιάζεται για τίποτα, όποιος δέν νιώθει καμιά εύθύνη. 'Αλλιώς τόν λένε σωβινιστή, τοπικιστή, μισαλλόδοξο, φανατικό. Όποιος 'αγαπά τήν χώρα μας, τ'ά ήθη καί έθιμά μας, τήν παράδοσή μας, τήν γλώσσα μας, θεωρείται 'οπισθοδρομικός.

Οι 'αδιάφοροι παιρνούν για φιλελεύθεροι 'άνθρωποι, για 'άνθρωποι που ζούνε με τ'ό πνεύμα τ'ής εποχής μας, που έχουν για πιστεύω τήν καλοπέραση, τ'ό εύκολο κέρδος, τ'ες εύκολιες, τ'ες 'αναπαύσεις, κι 'ας μ'ήν 'απομείνει τίποτα που ν'ά θυμίζει σέ ποι'ό μέρος βρισκόμαστε, 'από που κρατάμε, ποι'όι ζήσανε πριν 'από μ'ας στήν χώρα μας.

Η ξενομανία μας 'έγινε τώρα σωστή ξενοδουλεία, σήμερα περνά για 'αρετή, κι όποιος 'έχει τούτη τήν 'αρρώστεια πι'ό βαρειά παρμένη, λογαριάζεται για σπουδαίος 'άνθρωπος.

Η Ελλάδα 'έγινε ένα παζάρι που πουλιοούνται όλα, σέ όποιον θέλει ν'ά τ'αγοράσει. Καταντήσαμε ν'ά μ'ήν 'έχουμε 'απάνω μας τίποτα ελληνικό, 'από τ'ό σώμα μας ίσαμε τ'ό πνεύμα μας. Τ'ό μασκάρεμα 'άρχισε πρώτα 'από τ'ό πνεύμα, καί ύστερα 'έφθασε καί σ'τ'ό σώμα.

Περισσότερο 'αντιστάθηκε σέ αυτή τήν παραμόρφωση ό 'λαός καί βαστάξε καμπόσο, μ'ά σ'τ'ό τέλος τόν πήρε τ'ό ρεύμα καί πάει καί αυτός. Μάλιστα είναι χειρότερος 'από τ'ους γραμματισμένους. Τώρα μαϊμουδιζει τ'α φερσίματα καί τ'ες κουβέντες που βλέπει σ'τ'όν κινηματογράφο, 'έγινε 'αφιλότιμος καί 'αδιάντροπος. Εν'ω πρώτα ξεχώριζε 'από άλλες φυλές, γιατί 'ήταν σεμνός, φιλότιμος, ντροπαλός, καλοδεκτικός, τώρα 'έγινε 'αγνώριστος.

Τ'ά όμορφα χαρακτηριστικά του σβήνουνε μέρα με τήν μέρα. Καί οι 'λιγοστοί που διατηρούνε 'ακόμη λίγα σημάδια 'από τήν 'ομορφιά τ'ής ελληνικής ψυχής, παρασέρνονται σέ αυτή τήν παραμόρφωση 'από τ'ους πολλούς, που είναι οι 'έξυπνοι, οι 'συγχρονισμένοι, οι 'μοντέρνοι, 'αλλά που είναι σ'τ' 'αληθινά οι 'αναίσθητοι καί οι 'αποκτηνωμένοι. Οι καλοί ντρέπονται γιατί είναι καλοί, συμμαζεμένοι καί με 'ανατροφή. Οι 'άλλοι τ'ους λένε καθυστερημένους. Συμπαθητικός 'άνθρωπος δύσκολα βρίσκεται πια σήμερα σ'τ'όν τόπο μας. Η μόδα είναι ν'ά είναι κανείς 'αντιπαθητικός, κρύος, 'άνοστος καί μάγκας. Μάλιστα όπως όλα φραγκέψανε, φράγκεψε καί ό μάγκας. Οι πι'ό 'αγράμματοι 'ανακατώνουνε στήν κουβέντα τ'ους κάποια 'εγγλέζικα καί 'εκεί που δέν χρειάζονται. Όσο για τ'ους γραμματισμένους, όλη η γραμματοσύνη τ'ους είναι ν'ά μιλάνε 'εγγλέζικα καί σέ λίγο καιρό δέν θ'ά υπάρξει Έλληνας ν'ά μιλά ελληνικά. 'Ας καταργηθεί λοιπόν η ελληνική γλώσσα ολότελα, ν'ά μ'ήν κουράζονται τ'α παιδιά μας στήν 'άσκοπη 'εκμάθευσή τ'ης. Κοιτάχτε τ'α παιδιά μας. Παρατηρείστε τ'ες φυσιογνωμίες τ'ους, τ'ό βλέμμα τ'ους, τ'ες κουβέντες τ'ους, τ'α 'αστεία τ'ους, τ'α παιχνίδια τ'ους. Όλα μυρίζουνε ... Ελλάδα, ν'ά μ'ήν 'αβασκαθοῦμε!

Τ'ό μόνο που 'απόμεινε ελληνικό είναι τ'ό «ρέ». Τ'ό μασκάρεμα γίνεται γοργά καί σ'τ'ό κορμί καί στήν ψυχή. Οι 'λιγοστοί που 'αντιστέκονται 'ακόμη σέ αυτόν τόν κατακλισμό, π'ώς ν'ά μπορέσουνε ν'ά βαστάξουνε; Γύρω τ'ους βογγά η μεθυσμένη 'ανθρωποθάλασσα.

'Ερχεται καινούργιος κόσμος! Τ'ό κολοσσαίο με τ'α ούρλιάσματά του σκεπάζει τ'ες ψαλμωδίες που λένε οι 'μάρτυρες, περιμένοντας τ'α θηρία ν'ά τ'ους φ'ανε.

'Αλλά 'αν θ'ά λείψουν οι Έλληνες 'από τ'ό πρόσωπο τ'ής γ'ης, μήπως θ'ά 'απομείνουν τ'α βουνά, οι 'ακροθαλασσιές, οι 'θάλασσες, τ'α νησιά καί τ'α βράχια με τόν ελληνικό χαρακτήρα τ'ους;

Καθόλου! Τὰ περισσότερα τὰ ἔχουνε ἀγοράσει ἄνθρωποι ποὺ ἦρθαν ἀπὸ τὸν βόρειο Ὠκεανό, ἀπόγονοι τῶν Βικίγκων. Εκείνα τὰ κακόμοιρα νησιά τί συμφορὰ ἔχουνε πάθει!

Ἡ φτώχεια τους στάθηκε ἡ καταστροφή τους. Σήμερα τὰ ρημάξανε ἄλλοι κουρσάροι, πιὸ ἐπικίνδυνοι ποὺ σφάζουνε μὲ τὸ μπαμπάκι. Σκλαβώσανε τὰ νησιά μὲ εὐγενικό τρόπο, μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη. Τὰ ἄσπρα σπιτάκια τῶν νησιωτῶν, ποὺ ζούσανε σὲ αὐτὰ ἀπλοϊκοὶ καὶ συμμαζεμένοι ἄνθρωποι, θαρρεῖς πῶς γίνανε δημόσια.

Κυκλοφοροῦν χιλιάδες φωτογραφίες τῆς Μυκόνου, τῆς Πάρου, τῆς Αἴγινας, τῆς Ὑδρας, καὶ ἀντὶ νὰ βλέπει κανεὶς στοὺς στενοὺς δρόμους τοὺς κάποιους ἀραιοὺς νησιῶτες ψαράδες, ψημένους στὴν θάλασσα καὶ νησιώτισσες μὲ τὰ σεμνά τους ροῦχα, βλέπει νὰ γυρίζουν κάποια πλάσματα μισόγυμνα ἢ ολόγυμνα, ξενόφερτα, ἀγκαλιασμένοι θεατρinίστικα καὶ νὰ κάνουνε κάποιες ἀνοστές ἐπιδείξεις «ταμπλῶ βιβᾶν», σὰ νὰ παίζουν στὸν κινηματογράφο. Καὶ ρωτᾶς, κουνώντας τὸ κεφάλι σου: τί σχέση μπορεῖ νὰ ἔχουν αὐτὰ τὰ δίποδα, μὲ ἐκεῖνα τὰ σπίτια καὶ μὲ τὰ στενοσόκκακα τῶν νησιῶν; Ταιριάζουνε μὲ αὐτὰ, ὅσο ταιριάζουνε οἱ τουρίστες μὲ τὰ σόρτς μὲ τὸν Παρθενῶνα ποὺ μπροστὰ του φωτογραφίζονται. Ὅμως ἐκεῖ στέκονται ὅσο νὰ φωτογραφηθοῦνε, καὶ δὲν ἔχουνε γιὰ σπίτι τοὺς τὸν ἀρχαῖο ναό, ἐνῶ τοῦτοι στὰ νησιά, κατοικοῦνε μέσα σὲ ἐκεῖνα τὰ ἀταίριαστα σπίτια.

Ὅλα ὑπηρετοῦνε τὰ γοῦστα αὐτῶν τῶν ἀφεντάδων. Μάλιστα τόσο πολὺ ἀγαποῦν αὐτοὶ τὴν Ἑλλάδα, ποὺ εἶναι ἐνθουσιασμένοι πῶς δὲν θὰ ἀφήσουνε τίποτα ἐλληνικὸ ὅπου πατήσουνε.

Καημένη Ἑλλάδα! Τί τέλος σὲ περιμενε! Μὰ δὲν ἔχεις μήτε κάποιον νὰ σὲ κλάψει, γιὰ τὴν κηδεῖα σου τὴ γιορτάζουνε σὰν γάμο, μὲ χαρὲς καὶ μὲ τραγούδια, ποὺ αὐτὰ εὐτυχῶς δὲν εἶναι ἐλληνικά.

Ἀκοῦστε τὴν ἐξῆς ἱστορία: ἡ χταπόδα βοσκᾶ στὸν πάτο τῆς θάλασσας, μαζί μὲ τὸ χταποδάκι. Ἄξαφνα τὸ καμακίζουμε. Τὸ χταποδάκι φωνάζει: μὲ πιάσανε μάνα! Ἡ μάνα του τοῦ λέγει: μὴν φοβᾶσαι παιδί μου! Ξαναφωνάζει τὸ μικρό: μὲ βγάζουν ἀπὸ τὴν θάλασσα! Πάλι λέγει ἡ μάνα: μὴν φοβᾶσαι παιδί μου. Καὶ πάλι: μὲ σγουρίζουμε μάνα! Μὴν φοβᾶσαι παιδί μου!

Μὲ κόβουμε μὲ τὸ μαχαίρι! Μὴν φοβᾶσαι παιδί μου! Μὲ βράζουμε μάνα! Μὴν φοβᾶσαι παιδί μου! Μὲ μασᾶνε μάνα! Μὴν φοβᾶσαι παιδί μου! Πίνουνε κρασί μάνα! Τότε ἐκεῖνη ἀναστέναξε καὶ φώναξε: Ἄχ, σὲ ἔχασα παιδί μου! Γιὰ τὸ κρασί εἶναι ὁ ἀντίμαχος τοῦ χταποδιοῦ, ἐπειδὴ τὸ λιώνει στὸ στομάχι. Δηλαδή ἡ μάνα δὲν φοβήθηκε μήτε τὸ μαχαίρι, μήτε τὴν φωτιά, μήτε τὰ δόντια, ἀλλὰ τὸ κρασί, ποὺ εἶναι πιὸ ἤρεμο καὶ ἀθῶο μπροστὰ στὰ μαχαίρια καὶ τὰ δόντια.

Ἡ Ἑλλάδα σὰν τὸ χταποδάκι πέρασε ἀπὸ φωτιές, δόντια, μαχαίρια, ἀλλὰ πνεῦμα ΔΕΝ παρέδινε. Ὁ Φράγκος δὲν ἔρχεται μὲ μαχαίρια, πιστόλια καὶ φωτιές. Ἦρθε μὲ χᾶδια καὶ γλυκόλογα. Ἦρθε μὲ δῶρα, μὲ λεφτά, νὰ ἀνακουφίσει τὴν φτώχεια μας, νὰ διασκεδάσει μαζί μας, νὰ χορέψει μαζί μας, νὰ μᾶς εὐκολύνει τὴν ζωὴ μὲ τὰ μηχανήματά του. Ὅπως τὸ χταποδάκι ἔλιωσε στὸ κρασί, ἔτσι καὶ ἡ Ἑλλάδα κοντεύει νὰ χαθεῖ ἀπὸ τὸ γλυκὸ κρασί ποὺ τὴν μέθυσε καὶ δὲν ξέρει τί κάνει καὶ ξεγυμνώθηκε καὶ στρήνιασε καὶ ἐκ τοῦ στρήνους αὐτῆς ἐπλούτισεν.

ΠΗΓΗ: <http://malakontas.blogspot.com>